

Arrest

nr. 257 818 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Waterloopstraat 59
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BRUEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, werd op 23 november 2016 als vluchteling erkend.

1.2. Verzoeker werd op 31 juli 2019 definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Turnhout tot een gevangenisstraf van 4 jaar en ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar wegens verkrachting van een meerderjarige, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen boven volle leeftijd 16, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen en belaging.

1.3. Bij schrijven van 26 mei 2020, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen op 5 juni 2020, verzocht de Directeur Generaal van de Dienst

Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, lid 2 en 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.4. Op grond van artikel 57/6/7 §2 van de Vreemdelingenwet werd verzoeker op 16 november 2020 schriftelijk de mogelijkheid geboden de redenen mee te delen waarom zijn beschermingsstatus moet worden behouden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geen antwoord van verzoeker ontvangen.

1.5. Op 22 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 23 maart 2021 aangetekend verzonden en per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Latakia. U bent een Arabische soenniet. Tijdens de burgeroorlog woonde u samen met uw partner, K.(...) S.(...) (OV X) en haar kinderen uit een vorig huwelijk in respectievelijk Latakia en Edlib, Noord-Syrië. U werkte als taxichauffeur tussen Latakia, bastion van het Syrische regime en Edlib, regio die in handen kwam van de gewapende oppositie. Twee zonen van uw partner, M.(...) en M.(...), werden op 9 december 2012 aangehouden door de staatsveiligheid in Damascus. Een oom langs vaderskant, R.(...) E.(...) S.(...), was hiervoor verantwoordelijk. Hij luisde hen erin omwille van familiale erfenisproblemen. Hij werkte als informant voor het regime van president Assad. Hij beschuldigde de jongens ervan te behoren tot de gewapende oppositie en een officier van het Syrische leger te hebben gedood. In 2012 werd de ouderlijke woonst van uw partner in Edlib volledig vernield door bombardementen. In 2014 werd u bij bombardement in Edlib verwond door bomscherven. U werd meermaals onder druk gezet om u aan te sluiten bij één van de strijdende partijen in de regio van Latakia. In Edlib vreesde u rekrutering door de daar aanwezige oppositiegroepen. U vreesde tevens als reservist te worden door het Syrische regime. Op 20 februari 2016 reisde u met uw gezin via Turkije en Griekenland naar België, waar u op 5 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 24 november 2016 werd u erkend als vluchteling omwille van uw vrees voor vervolging door het Syrische regime en gewapende oppositiegroeperingen.

Op 31 juli 2019 werd u definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Turnhout tot een gevangenisstraf van 4 jaar en ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar wegens het plegen van de volgende feiten: verkrachting van een meerderjarige, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen boven volle leeftijd 16, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen en belaging.

Op 05 juni 2020 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op grond van artikel 57/6/7 §2 van de Vreemdelingenwet werd u op 16 november 2020 schriftelijk de mogelijkheid geboden de redenen mee te delen waarom uw beschermingsstatus moet worden behouden. Tot op heden heeft het CGVS geen antwoord van u ontvangen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Er zijn nieuwe elementen aan de orde waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heronderzoeken. Op grond van artikel 57/6/7 §2 van de Vreemdelingenwet kreeg u de mogelijkheid schriftelijk de redenen mee te delen waarom uw beschermingsstatus moet worden behouden. Deze brief die u de mogelijkheid bood schriftelijk de redenen mee te delen tot behoud van

uw status, werd zowel bij aangetekende zending als per gewone post verstuurd naar het laatste vermelde adres in het Rijksregister (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U diende te antwoorden binnen de 15 dagen na kennisgeving van het verzoek om schriftelijk de redenen voor het behoud van uw status mee te delen (artikel 57/6/7 §5 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 35/2 §2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003).

Bij gebrek aan antwoord van uwentwege beslist het CGVS op grond van de elementen in zijn bezit en dit overeenkomstig artikel 57/6/7 §5 van de Vreemdelingenwet, wat in casu het geval is.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Turnhout dd. 31/07/2019. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor de volgende feiten: verkrachting van een meerderjarige, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen boven volle leeftijd 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen en belaging.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 31 juli 2019.

Uit het vonnis van 31 juli 2019 van de Correctionele Rechtbank te Turnhout blijkt dat u tot 4 jaar gevangenisstraf en een ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar wegens verkrachting van een meerderjarige, aanranding van de eerbaarheid jegens een meerderjarige en minderjarige ouder dan 16 jaar en wegens belaging. Typerend voor uw handelingen is het zonder toestemming aanraken van vrouwen en hierbij telkens misbruik maken van de kwetsbaarheid van deze persoon of situatie. Zo betastte u een meerderjarige vrouw met een mentale beperking in de toiletten van een cultureel centrum. Enkele maanden later volgde u een minderjarige op het openbaar vervoer en raakte u haar daarna ongewild aan op verschillende plaatsen, alvorens haar verder in een supermarkt te volgen. Nog op een ander moment drong u de kamer binnen van een meerderjarige vrouw die op dat moment ziek in bed lag en heeft u haar betast en verkracht.

Dienaangaande wordt vastgesteld dat de rechtbank van eerste aanleg van Turnhout in haar vonnis oordeelde dat er bij de strafmaat rekening diende te worden gehouden met het volgende: "De feiten getuigen van een **gebrek aan respect voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit** van de slachtoffers. Het **slachtoffer** van de feiten van de enige tenlastelegging in dossier II kent een **mentale achterstand** en het **slachtoffer** van de feiten B en D in dossier I was nog **minderjarig**, terwijl het slachtoffer van de feiten A en C in dossier I verrast werd toen zij ziek in haar bed lag. Beklaagde maakte telkens **misbruik van de situatie**, waarbij de **feiten een steeds verregaander karakter kenden en in ernst toenamen**" (Vonnis rechtbank van eerste aanleg te Turnhout pg. 8). Bovendien werd er verder gewezen op het feit dat u de probatievoorwaarden, die u werden opgelegd tijdens het gerechtelijk onderzoek na het plegen van de feiten op 12 oktober 2017, namelijk het zich onthouden van fysiek contact met vrouwen, niet heeft nageleefd. Slechts enkele maanden nadien, in maart en in november 2018, pleegde u gelijkaardige feiten. Uit het vonnis blijkt dat uw contacten met de politie en met justitie geen aanleiding hebben gegeven tot enige wijziging in uw gedrag noch in uw houding. Wat betreft de straftoemeting werd voorts het volgende geoordeeld: "De hierna bepaalde effectieve gevangenisstraf is het gepaste signaal om beklaagde het ontoelaatbare van zijn handelen te doen inzien en hem tevens aan te zetten om zich in de toekomst te onthouden van dergelijke feiten" (Vonnis rechtbank van eerste aanleg te Turnhout, pg. 8). De ernst en de aard van de feiten worden nogmaals benadrukt wanneer de rechtbank in haar straftoemeting het verlenen van **probatie, uitstel of opschorting weigert**. Ze is van mening dat dit onvoldoende zou bijdragen tot de bewustwording van beklaagde dat zijn gedrag niet kan worden getolereerd: "Beklaagde leefde de hem tijdens het gerechtelijk onderzoek opgelegde voorwaarden ook niet na en toont ook geen intrinsieke motivatie voor een behandeling" (Vonnis rechtbank van eerste aanleg te Turnhout, pg. 8).

Wat betreft de impact op de verschillende slachtoffers werd hieraan het volgende toegevoegd. Voor wat betreft de aanranding van de eerbaarheid van een meerderjarige vrouw op 12 oktober 2017 "de lastens beklaagde bewezen verklaarde feiten, rekening houdend onder meer met de aard, de ernst en de omstandigheden ervan en de mentale beperkingen van het slachtoffer, traumatische gevolgen hadden

en een impact hebben en zullen blijven hebben op haar gevoels-en sociaal leven, alsook op haar verdere ontwikkeling” (Vonnis rechtbank van eerste aanleg te Turnhout, pg. 9). Hiervoor werd beklagde dan ook bijkomend veroordeeld tot een definitieve schadevergoeding van €3.000. Voor wat betreft de verkrachting van een meerderjarige vrouw en de aanranding van haar eerbaarheid op 6 november 2018 wordt vastgesteld dat de bewezen verklaarde feiten “ernstige traumatische gevolgen hadden voor de burgerlijke partij en een impact hebben en zullen blijven hebben op haar welzijn en ontwikkeling” (Vonnis rechtbank van eerste aanleg te Turnhout, pg. 10). Hiervoor werd beklagde dan ook bijkomend veroordeeld tot een definitieve schadevergoeding van €7.500.

Gelet op de aard van het misdrijf, het misbruik hebben gemaakt van kwetsbare situaties en/of personen (nl. minderjarigheid, mentale beperking van een meerderjarig slachtoffer en de zieke toestand van een derde meerderjarig slachtoffer), en de straf die u werd opgelegd, lijdt het dan ook geen twijfel dat het misdrijf waartoe u definitief werd veroordeeld een **bijzonder ernstig misdrijf** betreft.

Niettegenstaande de rechtbank van eerste aanleg vaststelde dat u nog geen gelijkaardige strafrechtelijke veroordelingen op uw naam had staan, dient vastgesteld te worden dat het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. U maakte immers seksueel misbruik van een meerderjarige vrouw in een kwetsbare positie en u randde de eerbaarheid aan van zowel een volwassene vrouw met een mentale beperking als een minderjarige. Uit uw gedrag blijkt dan ook een **compleet gebrek aan respect voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit van uw kwetsbare slachtoffers**. U had enkel oog voor uw eigen nood aan erkenning waarbij uw theatrale en narcistische persoonlijkheidskenmerken de bovenhand namen en u uw vrouwelijke kwetsbare slachtoffers tot een instrumentele functie heeft herleid (Vonnis rechtbank van eerste aanleg te Turnhout, pg. 8).

Uit het vonnis blijkt dat u uw daden ontkent, minimaliseert of zelfs normaliseert. Voorts blijkt uit het vonnis, gebaseerd op een onderzoek door forensisch psychiater N. De Vos, eveneens dat u niet over introspectief vermogen of inzicht beschikt in uw eigen gedrag, noch over een intrinsieke motivatie voor enige behandeling. Dit blijkt ook uit het feit dat u de alle gepleegde feiten ontkent, minimaliseert of normaliseert. Hieruit blijkt dat u **geen enkel schuldinzicht** heeft, **noch berouw** vertoont.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggelid naar uw land van herkomst, Syrië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“(…) C.2 Wat betreft de gegrondheid

Art. 57/6/7 § 2 Vreemdelingenwet

Verzoeker ontkent niet dat hem de mogelijkheid werd geboden om schriftelijk de redenen mee te delen om zijn status te behouden.

Verzoeker heeft het antwoordformulier ingevuld samen met zijn voormalige advocaat doch blijkbaar heeft het CGVS dit antwoordformulier nooit ontvangen. Tot op heden is voor verzoeker onduidelijk of zijn voormalige advocaat het formulier correct heeft verzonden.

Verzoeker wenst dan ook in huidig verzoekschrift zijn argumenten nog uiteen te zetten.

1.1 Verzoeker werd erkend als vluchteling omwille van de vrees voor vervolging door het Syrische regime en gewapende oppositiegroeperingen.

Op heden is de situatie in Syrië nog steeds niet veranderd. Dezelfde dreiging doet zich aldus nog steeds voor bij verzoeker.

Verzoeker heeft een gerechtvaardigde vrees voor terugkeer naar Syrië.

Het regime voert er nog steeds oorlog en verzoeker werd opgeroepen om terug naar het leger te gaan destijds. Verzoeker is gevlucht van deze legerplicht hetgeen wordt beschouwd als verraad hetgeen bestraft wordt met ernstige gevangenisstraffen.

Verzoeker is tevens invalide ten gevolge van een raketaanval bij hem thuis waarbij zijn vader, moeder, vrouw en twee broers zijn gestorven.

Verzoeker heeft aldus geen woonplaats en geen naaste familie meer in Syrië.

Ongetwijfeld zal het bij het CGVS gekend zijn dat de algemene situatie in Syrië een risico inhoudt voor de veiligheid van verzoeker, naast zijn eigen specifieke situatie die gekend is uit zijn dossier.

Er is geen enkele autoriteit of mensenrechtenorganisatie die verzoeker hulp kan bieden in Syrië.

Verzoeker wenst dan ook zijn vluchtelingenstatus te behouden

Verzoeker heeft nog steeds een oprechte vrees voor vervolging alsook voor zijn fysieke integriteit en leven.

1.2 Verzoeker wenst tevens toe te voegen dat hij inmiddels sinds 2016 in België verblijft. Verzoeker heeft een dochter, F.(...) A.(...) met mevr. S.(...) K.(...), wonende te Dokter Eduard Moureaux laan 199/0104, Oostende.

Een intrekking van zijn verblijfsrecht zou een ernstige schending inhouden van zijn recht op gezinsleven (art. 8 EVRM).

1.3. Tevens heeft verzoeker heel wat medische problemen.

Zo is verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis van Turnhout op 20.08.2019 door een medegevangene in het oog gestoken waardoor hij langs 1 zijde zijn oog geheel heeft verloren.

Daarnaast had verzoeker reeds te kampen met problemen aan zijn schouder, kuit en rug ten gevolge van de rakeraanval in Syrië.

Zijn reële vrees voor terugkeer naar Syrië gelet op het feit dat de situatie aldaar niet gewijzigd is sinds zijn asielaanvraag in België, zijn gezinsleven in België en zijn medische toestand, zijn voldoende elementen ten einde niet over te gaan tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus.

De reden die door het CGVS hiervoor wordt aangehaald betreft de veroordeling van verzoeker bij vonnis van de Correctionele Rechtbank te Turnhout dd. 31.07.2019. De veroordeling betreft ernstige feiten doch maakt voor verzoeker een eerste veroordeling uit.

Verzoeker is geen criminele veelpleger.

Verzoeker meent dan ook dat rekening dient te worden gehouden met de elementen die in het voordeel spreken van verzoeker en verzoekt hem alsnog zijn vluchtelingenstatus te laten behouden."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van bezoek aan de gevangenis door verzoekers voormalige raadsman, een bundel medische documenten en het ingevulde antwoordformulier van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende het heronderzoek naar de geldigheid van verzoekers vluchtelingenstatus.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 31 juli 2019 door de Correctionele Rechtbank te Turnhout werd veroordeeld tot 4 jaar gevangenisstraf en een ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar wegens verkrachting van een meerderjarige, aanranding van de eerbaarheid jegens een meerderjarige en minderjarige ouder dan 16 jaar en wegens belaging, (ii) het gelet op de aard van het misdrijf, het misbruik hebben gemaakt van kwetsbare situaties en/of personen (nl. minderjarigheid, mentale beperking van een meerderjarig slachtoffer en de zieke toestand van een derde meerderjarig slachtoffer), en de straf die hem werd opgelegd geen twijfel lijdt dat het misdrijf waartoe hij definitief werd veroordeeld een bijzonder ernstig misdrijf betreft en (iii) uit zijn gedrag een compleet gebrek aan respect blijkt voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit van zijn kwetsbare slachtoffers en hij enkel oog had voor zijn eigen nood aan erkenning waarbij zijn theatrale en narcistische

persoonlijkheidskenmerken de bovenhand namen en hij zijn vrouwelijke kwetsbare slachtoffers tot een instrumentele functie heeft herleid, uit het vonnis bovendien blijkt dat hij zijn daden ontkent, minimaliseert of zelfs normaliseert en dat hij voorts niet over introspectief vermogen of inzicht beschikt in zijn eigen gedrag, noch over een intrinsieke motivatie voor enige behandeling, waaruit blijkt dat hij geen enkel schuldinzicht heeft, noch berouw vertoont, en dan ook blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 22 maart 2021 (CG nr. 1615610), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.5.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad merkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig”.*” (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de Staatssecretaris er immers *“de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.”* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een “misdaad” in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve

ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 juli 2019 door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld werd tot 4 jaar gevangenisstraf en een ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar wegens verkrachting van een meerderjarige, aanranding van de eerbaarheid jegens een meerderjarige en minderjarige ouder dan 16 jaar en wegens belaging. Typierend voor verzoekers handelingen is het zonder toestemming aanraken van vrouwen en hierbij telkens misbruik maken van de kwetsbaarheid van deze persoon of situatie. Zo blijkt uit voormeld vonnis dat verzoeker een meerderjarige vrouw met een mentale beperking betastte in de toiletten van een cultureel centrum. Enkele maanden later volgde hij een minderjarige op het openbaar vervoer en raakte hij haar daarna ongewild aan op verschillende plaatsen, alvorens haar verder in een supermarkt te volgen. Nog op een ander moment drong hij de kamer binnen van een meerderjarige vrouw die op dat moment ziek in bed lag en heeft hij haar betast en verkracht. De rechtbank achtte de feiten die verzoeker ten laste werden gelegd als bewezen en wees er bij de straftoemeting op dat de feiten getuigen van een gebrek aan respect voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit van de slachtoffers en dat verzoeker telkens misbruik maakte van de situatie, waarbij de feiten een steeds verregaander karakter kenden en in ernst toenamen. Bovendien werd er verder gewezen op het feit dat verzoeker de probatievoorwaarden, die hem werden opgelegd tijdens het gerechtelijk onderzoek na het plegen van de feiten op 26 maart 2018, namelijk het zich onthouden van fysiek contact met vrouwen uitgezonderd zijn familie en geen strafbare feiten plegen, niet heeft nageleefd. Slechts enkele maanden nadien, op 6 november 2018, pleegde hij gelijkaardige feiten. De rechtbank stelde dan ook vast dat de contacten van verzoeker met de politie en met justitie geen aanleiding hebben gegeven tot enige wijziging in zijn gedrag, noch in zijn houding. Wat betreft de straftoemeting werd voorts het volgende geoordeeld: *“De hierna bepaalde effectieve gevangenisstraf is het gepaste signaal om beklagde het ontoelaatbare van zijn handelen te doen inzien en hem tevens aan te zetten om zich in de toekomst te onthouden van dergelijke feiten. (...) Omwille van het herhaald en steeds verregaander karakter van de feiten en de aanwezige problematiek van beklagde zoals beschreven in het deskundigenverslag (...) acht de rechtbank het tevens aangewezen om bijkomend overeenkomstig artikel 34quater 3° van het Strafwetboek een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank na afloop van de hoofdstraf uit te spreken voor een termijn van vijf jaar.”* De ernst, de aard en het herhaald karakter van de feiten werden nogmaals benadrukt wanneer de rechtbank in de straftoemeting het verlenen van probatie, uitstel of opschorting weigerde. De rechtbank, die uitdrukkelijk benadrukt in de eerste plaats te kiezen voor de bescherming van de slachtoffers en de maatschappij, is van oordeel dat dit onvoldoende zou bijdragen tot de bewustwording van verzoeker dat zijn gedrag niet kan worden getolereerd en wijst er in dit verband nog op dat verzoeker de hem tijdens het gerechtelijk onderzoek opgelegde voorwaarden ook niet naleefde en hij ook geen intrinsieke motivatie toont voor een behandeling (vonnis rechtbank van eerste aanleg te Turnhout, p. 8). Wat betreft de impact op de verschillende slachtoffers werd hieraan het volgende toegevoegd. Voor wat betreft de aanranding van de eerbaarheid van een meerderjarige vrouw op 12 oktober 2017 *“Het staat vast de lastens beklagde bewezen verklaarde feiten, rekening houdend onder meer met de aard, de ernst en de omstandigheden ervan en de mentale beperkingen van het slachtoffer, traumatische gevolgen hadden en een impact hebben en zullen blijven hebben op haar gevoels- en sociaal leven, alsook op haar verdere ontwikkeling. De voorgelegde stukken tonen aan dat het slachtoffer nood had aan extra begeleiding bij de verwerking van de feiten.”* Hiervoor werd verzoeker dan ook bijkomend veroordeeld tot een definitieve schadevergoeding van 3.000 euro (vonnis rechtbank van eerste aanleg te Turnhout, p. 9). Voor wat betreft de verkrachting van een meerderjarige vrouw en de aanranding van haar eerbaarheid op 6 november 2018 wordt vastgesteld dat de bewezen verklaarde feiten *“rekening houdend onder meer met de aard, de ernst en de omstandigheden ervan, ernstige traumatische gevolgen hadden voor burgerlijke partij (...) en een impact hebben en zullen blijven hebben op haar welzijn en ontwikkeling.”* Hiervoor werd beklagde dan ook bijkomend veroordeeld tot een definitieve schadevergoeding van 7.500 euro (vonnis rechtbank van eerste aanleg te Turnhout, p. 10-11). Gelet op (1) de aard, de objectieve ernst en het herhaald karakter van de door verzoeker gepleegde feiten, (2) het feit dat hij misbruik heeft gemaakt van kwetsbare situaties en/of personen (namelijk minderjarigheid, mentale beperking van een meerderjarig slachtoffer en de zieke toestand van

een derde meerderjarig slachtoffer), (3) de beoordeling van deze feiten door de rechtbank, (4) de gevolgen voor de slachtoffers en (5) de strafmaat, lijdt het dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 31 juli 2019 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de vaststelling dat het misdrijf waarvoor hij definitief werd veroordeeld bijzonder ernstig is, op zich niet betwist.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 31 juli 2019, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien op goede gronden dat uit verzoekers persoonlijk gedrag een compleet gebrek aan respect blijkt voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit van zijn kwetsbare slachtoffers, hij enkel oog had voor zijn eigen nood aan erkenning waarbij zijn theatrale en narcistische persoonlijkheidskenmerken de bovenhand namen en hij zijn vrouwelijke kwetsbare slachtoffers tot een instrumentele functie heeft herleid, en kon de commissaris-generaal op basis van dit vonnis – waaruit nog blijkt dat verzoeker zijn daden ontkent, minimaliseert of zelfs normaliseert en dat hij voorts niet over introspectief vermogen of inzicht beschikt in zijn eigen gedrag, noch over een intrinsieke motivatie voor enige behandeling, hetgeen aantoonde dat hij geen enkel schuldinzicht heeft, noch berouw vertoont – en daarbij tevens rekening houdend met de aard van de gestelde daden, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop de misdrijven werden gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daden als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader voorts terecht vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en neergelegde documenten kunnen het behoud van zijn vluchtelingenstatus niet wettigen. Gelet op het herhaald en steeds verregaander karakter van de door hem gepleegde feiten, kan verzoeker vooreerst bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij geen ‘criminele veelpleger’ is. Dat de veroordeling van 31 juli 2019 door de Correctionele Rechtbank te Turnhout voor verzoeker een eerste veroordeling uitmaakt, doet voorts geen enkele afbreuk aan de bijzondere ernst van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, noch aan de beoordeling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt te dezen dat artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet enkel vereist dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, hetgeen *in casu* is gebeurd in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Ook artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn stelt louter dat de vluchtelingenstatus van een persoon kan worden ingetrokken omdat “*hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.*” Hieruit volgt dat bij de beoordeling van het “gevaar voor de samenleving” een oorzakelijk verband moet worden aangetoond tussen het bijzonder ernstig misdrijf waarvoor verzoeker veroordeeld werd en de bedreiging die daaruit voortvloeit. Er moet bovendien een dreiging uitgaan van de persoon van de verzoeker omwille van het specifieke misdrijf dat hij gepleegd heeft. Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf, maar ook met andere relevante factoren zoals de waarschijnlijkheid van het gevaar voor recidive en de persoonlijkheid van de dader. *In casu* blijkt uit voormeld vonnis dat (1) na de feiten van 12 oktober 2017 bij tussenvonnis van 26 juni 2018 een matschappelijk onderzoek door het justitiehuis werd bevolen doch verzoeker niet inging op de uitnodigingen van het justitiehuis zodat geen matschappelijk onderzoek kon worden uitgevoerd (p. 4) en (2) verzoeker de probatievoorwaarden, die hem werden opgelegd tijdens het gerechtelijk onderzoek na het plegen van de feiten op 26 maart 2018, namelijk het zich onthouden van fysiek contact met vrouwen uitgezonderd zijn familie en geen strafbare feiten plegen, niet heeft nageleefd en hij slechts enkele maanden nadien, op 6 november 2018, gelijkaardige feiten pleegde (p. 5). De rechtbank stelde dan ook vast dat de contacten van verzoeker met de politie en met justitie geen aanleiding hebben gegeven tot enige wijziging in zijn gedrag, noch in zijn houding. Uit genoemd vonnis blijkt daarenboven dat de forensisch psychiater oordeelde dat de prognose voor toekomstig gewelddadig seksueel gedrag eerder ongunstig is. De psychiater verwees onder meer naar theatrale en narcistische persoonlijkheidskenmerken waarbij verzoeker nood heeft aan erkenning, vrouwen tot een instrumentele functie herleidt en zich boven hen positioneert, en stelde in hoofde van verzoeker geen introspectief vermogen of inzicht in het eigen gedrag vast, noch intrinsieke motivatie voor behandeling (p. 8). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de commissaris-generaal bij het bepalen of verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de aard van de gepleegde feiten, met de objectieve ernst van de gestelde daden, met de gevolgen voor de slachtoffers, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker en met de strafmaat die gehanteerd

werd, en dat het Commissariaat-generaal afdoende heeft gemotiveerd dat uit verzoekers persoonlijk gedrag een compleet gebrek aan respect blijkt voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit van zijn kwetsbare slachtoffers, dat verzoeker zijn daden ontkent, minimaliseert of zelfs normaliseert en dat hij aldus geen enkel schuldinzicht, noch berouw vertoont. Gelet op het voorgaande, valt het dan ook helemaal niet uit te sluiten dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen en opnieuw strafbare feiten zal plegen. De door verzoeker gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig en zijn gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Uit de aard, de bijzondere ernst en het herhaalde en steeds verregaander karakter van de gepleegde feiten, en de aanwezige problematiek van verzoeker zoals beschreven door de forensisch psychiater blijkt dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de samenleving.

Dat verzoeker te kampen heeft met heel wat medische problemen (hij werd door een medegevangene in het oog gestoken en is dit oog verloren, en hij heeft daarnaast problemen aan zijn schouder, kuit en rug ten gevolge van een raketaanval in Syrië) kan geen ander licht werpen op de motieven om zijn vluchtelingenstatus in te trekken, *i.e.* de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, en kan het behoud van zijn vluchtelingenstatus aldus niet rechtvaardigen.

Ook het gegeven dat hij in België een dochter heeft doet geen enkele afbreuk aan de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld werd, betekent evenmin dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten en verandert niets aan het besluit dat de omstandigheden die tot zijn veroordeling hebben geleid erop wijzen dat er in hoofdzaak van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt. In zoverre verzoeker zich te dezen beroept op een schending van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad vooreerst nogmaals dat verzoekers gezinssituatie in België niets afdoet aan de ernst van het misdrijf waarvoor hij veroordeeld werd en evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toelaat de vluchtelingenstatus in te trekken. Dergelijke intrekking wordt uitdrukkelijk toegestaan door artikel 14.4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU. Nergens in voornoemde richtlijn wordt gesteld of bepaald dat een intrekking van de vluchtelingenstatus niet mogelijk is of zou zijn wanneer de familieleden van de betrokken vluchteling tevens op het grondgebied van dezelfde lidstaat verblijven. Artikel 23 van dezelfde richtlijn stelt weliswaar dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar dit belet de commissaris-generaal aldus niet om de vluchtelingenstatus van een persoon in te trekken wanneer de constitutieve voorwaarden van artikel 14.4 van de richtlijn 2011/95/EU *juncto* artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn, hetgeen *in casu* het geval is. Verzoeker gaat er in deze overigens aan voorbij dat de bestreden beslissing erop geen enkele wijze toe strekt een inmenging in zijn familie- of privéleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het familieleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker feitelijk gescheiden wordt van zijn familie. Immers, niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet, houdt de bestreden beslissing enkel in dat verzoekers vluchtelingenstatus wordt ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en bevat deze zelf geen verwijderingsmaatregel. Het is dus pas op het ogenblik dat ten aanzien van verzoeker daadwerkelijk een verwijderingsmaatregel wordt genomen, die als een afzonderlijke beslissing kan worden aangevochten, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zich opdringt en dus niet, zoals *in casu*, bij de beoordeling van de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus. Om deze reden wordt de schending van artikel 8 EVRM in het kader van onderhavige procedure niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker nog een gegronde vrees voor vervolging aanhaalt en stelt te vrezen voor zijn fysieke integriteit en zijn leven in geval van terugkeer naar Syrië, benadrukt de Raad dat de vrees die verzoeker stelt te koesteren in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst op zich irrelevant is bij de beoordeling of verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Uit de

lezing van de bestreden beslissing blijkt overigens duidelijk dat de vrees in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar Syrië door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mee in rekening wordt gebracht bij de formulering van het advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen volgt.

2.5.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, §3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

In het arrest *M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België*, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77 / 17 en C-78/17, oordeelde het Europees Hof van Justitie dat *“artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.”* (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, §4 van Richtlijn 2011/95/EU, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers *“Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève”* (§ 99). Bovendien *“[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.”* (§110).

Het in artikel 21, lid 2 opgenomen non-refoulement beginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

In casu is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Dit impliceert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat in hoofde van verzoeker op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de gegronde vrees voor vervolging die verzoeker stelt te koesteren is *in casu* dan ook niet dienstig.

Volledigheidshalve merkt de Raad nogmaals op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. X van 24 mei 2016).

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS